

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΡΗΣ

Τὸν ἑκτὸν διατρέχουμεν καὶ δέκατὸν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶν.

'Οκτωβρίου ἐννέα
καὶ τίποτα νέα.

"Ἐτος χίλια καὶ δικτακόσια καὶ ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲν στὸν φεύγειν τὸν ντουνιά

**Χίμαιραι καὶ ὄπτασίαι
καὶ τρελλοφάντασίαι.**

('Ο Φασσούλης καὶ' ὁ Περικλῆς, οἱ ὅροι παραχειτέοις,
σ' ἐννέα σοφῷς ἡσπάλονται καὶ πίνουν ναργιλέδες.)

Φ.—"Ἐδα λοιπὸν εἰς τὸν σοφῷ καὶ" οἱ ὅροι μας νὰ καθίσωμεν,
νὰ πινούμε μπόλικο χαστί καὶ νὰ παραμεθύσωμε.
"Στὸν ναργιλέ σου, Περικλῆ, βάλε χαστί καὶ πίνε,
καρός χρυσών ὄπτασιών, καρός ὀνείρων εἶναι.
Νά ! ρίχνω μπόλικο χαστί καὶ" ἔγω στὸν ναργιλέ μου,
καὶ ἵδον χαρᾶς ὅρματα
καὶ αἰματηρά θεατά
βροτολοιγίου πολέμου.

Π. — "Εμέθυσες ;

Φ. — "Εμέθυσα.

Π. — "Τί βλέπεις, Φασσούλη;

Φ. — Πῶς είμαι· στὸν Ἀκρόπολι μὲν τὸν Μουνέ Σουλλά.
Θυμάζω κάλλος πάγκαλον ἀρχαιῶν τοπείων
καὶ χάρκων στρέψω πρὸς Δυσμάς καὶ ἕκεῖ πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον,
καὶ" ἐπὶ τῆς δύξης τῆς λευκῆς καὶ" ἐπὶ τῶν ἐρεπτῶν
ὑστεράνομαι τὸ φώσφορον τῶν νεωτέρων οὐρῶν.

"Εμπρὸς καὶ" ὄπιστα μας σκιάτε περνοῦν ἀκτινοβόλου,
δέξαν διέρχεται λευκή,
νά καὶ" ὁ Σιμόπουλος ἔκει
μετὰ τοῦ Καρατσόλη.

Καὶ" ὁ κύριος Σιμόπουλος ἀκούω νά" μιλῇ
πρὸς τὸν Μουνέ Σουλλά.
"Ἴσον, τοῦ λέγει σοβαρός, τὸν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
τὸ σέμνωμα τοῦ κόσμου,
ἴσον καὶ" ἔγω πλησίον σας, ἵδον καὶ" ὁ Καρατσόλης,
πιστός γραμματικός μου.

"Αν πρὶν δάλιγον ἥρχεσθε στὴν πόλιν μας, Γαλάτη,
οὐαὶ λέγατε σπολλάτη,

"Ἐξακόσια λογαριάζω καὶ" ἐδδομούκοντα καὶ" ἐπτά,
πανταχοῦ σημεία βλέπω τῆς προόδου μας ἀπτά.

Θὰ" βλέπατε τῶν ἐκλογῶν τὸ τόσο νταβετούρι,
ποῦ τὸν Μικέλη" μαύρισαν καὶ" ἀσπρίσαν τὸν Μερκούρη.

Τότε θὰ" βλέπατε καὶ σεῖς τὸ κόμμα τὸ" δικό μου
καὶ τὸν γραμματικό μου,
ποῦ τώρα μὲ κατάναιν καὶ" αὐτὸς σᾶς περιφέρει
"στὴ δύξης μας τὰ μέρη,
καὶ" ἔξισταται γονυκλήνις ἐμπρός" στὸν Παρθενῶνα,
μὲ τοῦ Μικέλη, μόν ἀμι, νὰ τρέχῃ τὴν εἰκόνα.

Τότε θὰ" βλέπατε, μόν σέρ, καὶ" ἐμένα τὸν τεχνίτην,
καὶ" ἐμένα τῆς πολιτικῆς τὸν μάγον, τὸν μαγνήτην,
νὰ σφάζω μόσχον σιτευτὸν καὶ σιτευτὸν ἔρισιον,
καὶ πλήρης πάθους φλογεροῦ
ῶς κορυφαΐος τοῦ χοροῦ
νὰ προσφωνά περιφραδῶς τὸν φίλον ὑποψήφιον.

Κρίμα ποῦ δὲν μᾶς ἡλθετε" στὰς ἐκλογὰς ἐκείνας
νὰ" θῆτε διαδήλωτοι μὲ δάφνας καὶ μαρσένας,
καὶ νὰ διασκεδάσετε
μ" ἐμῆς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους,
καὶ ρόλους νὰ σπουδάσετε
πολιτικῶν μεγάλους.

Δαμπρά βιβλίων καὶ" ἄριστας η δόξη αὐτῆς τὰς γῆς,
ποῦ χάσκοντες τὴν προσκυνοῦν καὶ τὴν θυμαζίουν διος,
πλὴν μία διαδήλωσις μεγάλης ἐκλογῆς,
προπηγμένους μαλάτια τοῦ νεού Καρατσόλη,
νομίζω πῶς βαθύτερον εἰς τὴν ψυχήν μας μένει
παρὰ μὰ πέτρ" ἀναίσθητος, βιωθή καὶ παγωμένη.

"Ἴδον λοιπὸν ὁ Παρθενῶν
καὶ τάλλα τὰ μυτιέα,
καὶ ἔκει τὸν νεον" Αθηνῶν
τὰ διεθνῆ Ταμεῖα.

Νάτος ὁ κόσμος ὁ παλῆς μετὰ τὸν νεωτέρου,
ἴδον καὶ" ἔκεινος ὁ ναὸς τῆς Νίκης τὴς ἀπίτρου.

"Ἐδῶ προσήρχοντο, Σουλλά,

τῶν Ἀχαιῶν οἱ κεῦροι,
ἡ θέα του μ' ἀναπολεῖ
τὴν νίκην τοῦ Μερκούρη.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας ἀρχαικούς προγόνους,
καὶ κάτω κι' ἄνωθεν φωναὶ¹
ūμνουν τὸν Ἐλλήνα Μουνὲ,
ποὺ πρώτως φίρον ἔβαλε 'στους σύλκους τοὺς συγχρόνους.

Δὲν ξέρω τι συγκίνησιν αἰσθάνεσαι, Σουλλὴ,
ὅποταν καλλιστέφανον ἡ τέχνη σὲ φιλῆ,
δόμως ἐμὲ μὲν ἑθερων τοῦ τετάρτου ρίγη
σὰν εἶδα νὰ μαρψίζεται κι' ἡ κάλλη τοῦ Μικέλη,
κι' οἱ προσχούντες τῶν ἵπποτῶν κι' οἱ Σιδ κι' οἱ Ροδερῆγοι
νὰ καταντοῦν Μαυριτανοὶ κι' Ἀράπηδες Ὀθίλοι.

Κρύψη φρίκη μὲ παγόνες,
τὸ φυῖα καὶ ἐστὸ χρῦνει,
κι' ἡθελα τοὺς ἐκλογεῖς
τῆς ἐνδόξου ταύτης γῆς
νὰ τοὺς ἔπινγα φρυξάτων 'στὴν Ἀκρόπολιν ισι
μὲ τὰ χέρια μου καὶ μόνα
δόμως ἔντιξεις καὶ σὺ
τὴν κυρίαν Δεσδαμόνα.

Θαύμασε λοιπὸν, Γαλάτη, τὴν ἀρχαικὴν γαλήνην,
διακρίνεις ἐκεῖ κάτω τὴν μακρὰν δόδον ἐκείνην,
ὅποι πέραν πέραν φύσεις;
Ἄθηνᾶς καλεῖται δρόμος,
καὶ τὸν βλέπω καὶ μὲ πάνει
μῆνις, ξέψης καὶ τρόμος.

Εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον ἦτο
τοῦ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
κι' ἀκουγεις φωναῖς καὶ ζήτω
καὶ δὲν ἐπερτεί βελόνι.

'Απ' αὐτὸν τὸν δρόμον, ξένε,
φάγματα τὸν τενεκὲ,
βάστα με, Σουλλὴ καῦμένε,
βάστα με, γραμματικέ.

'Αγανάκτησις μὲ πνίγει,
κρύος μὲ μουσκεύ' δόρος,
κι' ἐλα δόδος μου τέχνη 'λίγη
γιὰ νὰ φάνωμαι φιδρός.

'Ιδοὺ λοιπὸν ἀγάλματα
καὶ θάτερα παρέκει,
πόδιοι κενοὶ κι' ἴνδαλματα
κάθε ντεληγυσέκη.

,Αλλ' ὅμως σᾶς παρακαλῶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν
νὰ μᾶς ξανάλθετε εφριγῶν
νὰ πάλετε τῶν ἐκλογῶν
τὴν μαύρην τραγῳδίαν.

'Ιδέτε τὸ πανάρχαιον τοῦ Φιλοπάππου μνῆμα,
νὰ τοῦ Θησέως ὁ ναὸς, νὰ τῆς Πινυκός τὸ βῆμα,

ὅ δρόμος τῆς Κολοκυθοῦς κι' ὁ Κολωνὸς πλησίον,
ὅπου κατέφυγε τυφλὸς ὁ δύστηνος φυγάς,
δημος νὰ μὴν ξεχάσετε καὶ σεῖς ίκ Παρισίων
νὰ μᾶς ὑποστηρίξετε 'στὰς ἄλλας ἐκλογάς.

Π. — Τι βλέπεις τώρα, Φασούλη;

Φ. — Κυττάζω πνεῦμ' ἀρχαῖον,
ρυθμοὶ πετοῦν τριγύρω του σπονδείων καὶ τροχίων.

Ἀκούων νὰ βροντοδαλῆ

χορῶν βροντώντων ξοματα,
μου νέυει καὶ μὲ προσκαλεῖ
ν' ἀνέβω σὲ χαλάρωσα.

Χάμλετ θαρρεῖς πῶς ἔγινα... τὸ βῆμα μου βραδύνω...

ἀκολουθῶν περιτρόμους καὶ προγρεῖτ' ἱκείνο.

Σκιά, φωνάζω, πάσσως καὶ κόσμου λατρευτοῦ,

ποὺ σύρεις ξύλινον τρέλλον;

δημος αὐτὸ σιωπῆλόν

μὲ φτύνεις καταμούτσουν μ' ἔνα μεγάλο φτοῦ.

Μην προχωρῆς, μὴν προχωρῆς, στάσου νὰ σταματήσω,
τώρα μου λέει, Περικλῆ, καὶ σένα νὰ σὲ φτύσω.

Ομιλήσει παρακαλῶ

σωστά καὶ μετρημένα...

μὲ μου γανύνης τὸ μαρλό,

τί θέλεις ἀπὸ 'μένα;

Πνεῦμ' ἀρχαῖον Λαλεῖ 'στὸν Μουνὲ Φασούλη.

Πνεῦμα. — Όσεις μεγάλης πόλεως πολῖτα: φρενιασμένοις,
ποὺ τώρα πώλιν ἔργεσθε ὅτι ἀρχά πασὶ τεινή,
θυμαζόω τοὺς πολίευους σας καὶ τὰ πόλεικα,
θυμαζόω καὶ τὰ πάθη σας τὰ καλλιτεχνικά.

Εἴδα τὸν κάθε κουνενέ
νὰ κόβεται γιὰ τὸν Μουνὲ,
σας εἶδα 'στὴν καρότα του σὸν ἀλογα ζευμένους,
σας εἶδα γιὰ τοῦ Σοφοκλῆ τὸ δράμα λυσασμένους,
εἶδα μεγάλους καὶ μικρούς 'στὴν τέχνη τὸν δαρωνά,
κι' νέ φλέγεται τὰς ψυχὰς καλλιτεχνίας λέυρα,
κι' ἐφόνησα κατάπληκτος ἀπὸ τὸν Παρθενόνα:
εΡωμαϊκούς σεληνιασμόδες, Ρωμαϊκή παλάρθρα.

'Επάνω σὲ σωρούς πετρῶν ἔκαθισα ρεμβάσας
καὶ λιγυρόστομος φωνῇ 'στὴν ἀκόη μου φάνει
πῶς πρέπει ξένοι ναΐδουνε ν' ἀνοίκουν τὰ στραβά σας
καὶ τότε καλλιτεχνικό ντελέριο σας πάνει.

Τότε πολλὰ τραγήματα,
τότε μᾶς ξεσκαλίζετε,
τότε τάρχαια δράματα
φρενήστες ζευπολίζετε,
καὶ φέρεσθε θετραβός 'στὴς τέχνης τοὺς ἀγώνας
μὲ τοὺς στραβούς Οιδίποδας καὶ μὲ τὰς 'Αντιγόνας.

Τότε φωστήρες τραγικοὶ καὶ Σοφοκλεῖς κι' Αἰσχύλοι
ἀνέρχονται 'στὰ χειλή,
τότε κι' οἱ κομματάρχαι σας τοὺς φιλομούσους κάνουν,